

хвалѣть съ своитѣ еднородци чигатели. Караманлийскій вѣстникъ ималъ 656 спомоществователи, т. е. на 360 души се пада единъ вѣстникъ. Види се обаче по всичко, че „Ц. В.“ не ще е ималъ повече отъ 500 спомощници, както за това говори и Славейковъ въ своя подлистникъ „Вѣстникъ“. Въ търновската областъ имало 15 души спомощници (Бр. 118, 1853).

Достойни за забѣлѣзване сж думитѣ на Богорова, съ които той расправа за сждбата на „*Българскій Вѣстникъ*“ и основанието на „*Цариградскій Вѣстникъ*“ (Бълг. Книжници, 1858 г. III кн. 2).

„Слѣдъ умрѣлото на то *Любословіе* чловѣкъ вижда развървяне на нѣкои българ. писателѣ, казва Богоровъ — что бѣхх вѣче разнесли своиты мжки изъ градоветѣ за *спомоществование*, сирѣчь за печатанье на книги доброволна помощъ, имято на която е по-голѣмо отъ колкото бѣше сжщата. Българската книжнина, вдовица отъ нѣколко врѣме, искаше вѣче едно Периодическо списание да може что годѣ да раздава нѣкои новини и по-малко раскрыва народно просвѣтение, что и не закѣснѣ да се сбждне. По случай се намира младъ българинъ въ Липиска (говори за себе си) и закачва съ помощта на Букурещки Българе да издава „*Българскій Вѣстникъ*“ всѣка недѣля. Първий листъ на това списаніе, ако и да не съдържаше освѣтъ нѣкои приказки и единъ изводъ отъ „*Пжтуваніе по Българскиты мѣста*,“ бѣ приетъ съ голѣма драгость отъ тамкашнители славянски филолози, които го направихх да погърми изъ цѣла Европа, като го накачихх съ повисше похвали, отъ колкото той струваше и, съ тоя начинъ, тий желяехх да потикнѣтъ вървежа му. Отъ друга страна повечето му бждни приимачи у Влашко показяхх къмъ него голѣма хладность, която достигнѣ до толковъ, та отъ тѣхъ единъ, който има въ своя мецоцотъ „чтого направи тя, все харно ще бжде,“ отсѣче сждбѣтъ, *че не трѣбвало за Българитѣ да ся издава Вѣстникъ отъ Липиска*, безъ да каже причината *зачто*, та отъ това се види твърдѣ малко да ѣ разбиралъ. Едвамъ писачѣтъ на „*Българскій Вѣстникъ*“ бѣше стигнѣлъ до третий му листъ като го застигнѣ тя клетва, която съ единъ мигъ му прѣкрати изданието. Той, побуденъ отъ срамъ за несполучванието си, дрѣпва се та дожда отъ Липиска право въ Цариградъ, да промѣни мѣстото, а не мисълѣта си, и слѣдъ годишно затичване може да основе „*Цареградскій Вѣстникъ*“ и *Българска книгопечатня* верѣдъ Балъ-Капанъ ханъ, на такова